

at indlæring, faglige kundskaber og færdigheder selvfølgelig er nogle af forudsætningerne. Det lægger vi alle vægt på. Da det var sagt, var de 10 minutter gået, og så havde man disponeret sin tid, og på den måde fik vi så også et tydeligt billede af, at for hr. Frank Dahlgaard er det det eneste, det drejer sig om.

Men jeg har et spørgsmål, for hr. Frank Dahlgaard ville gerne have klassekvotienten sat op. Den er for lav, og det koster for meget; sådan måtte jeg forstå det. Hvis ikke det skal betyde, at de klasser, der sidder med elevtal på 24, 27, 23 og 22, skal sættes op, så er det klasser under gennemsnittet, der skal sættes op. Er det Det Konservative Folkepartis opfattelse, at vi skal have gjort det? Det vil betyde, at vi så skal nedlægge nogle skoler og især nogle skoler i landdistrikterne. Hvis man ikke mener, at klassekvotienter i 20'erne er store nok, så synes jeg, man skal sige rent ud, at man gerne vil have en stærkere rationalisering af vores skolestruktur. De små skoler skal væk, for ellers får vi for lav en klassekvotient i Danmark, og så har vi jo et problem!

For det er lige meget, hvordan vi måler tingene, for hvis der endelig kommer en undersøgelse, hvor vi ligger nogenlunde i forhold til andre lande, så er der noget galt med undersøgelsen, selv om Danmarks Pædagogiske Institut har sagt, at den er god nok, men det er jo hr. Frank Dahlgaards problem.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er fortsat til diskussionen om klassekvotienterne.

Nu er Det Konservative Folkeparti jo ikke med i den nuværende folkeskolelov, så derfor kan jeg selvfølgelig ikke klandre hr. Frank Dahlgaard for hans synspunkt. Men jeg vil gerne vide, om den passus, der er i den nuværende folkeskolelov om, at man skal tage hensyn til hver enkelt elev og tage udgangspunkt i hver enkelt elevs forudsætninger, er et synspunkt, hr. Dahlgaard støtter.

Og hvis det er sådan, så vil jeg gerne vide, om hr. Dahlgaard kan forklare, hvordan man vil være i stand til at lave en ordentlig undervisning, hvor man tager udgangspunkt i hver enkelt elev, hvis man sætter klassekvotienten op. Jeg kan forstå, at det åbenbart er det, som hr. Dahlgaard gerne vil gøre. Han vil gerne have klassekvotienten op, så den kommer på niveau med, hvad den er i Frankrig og Østasien og

andre steder, hvor man kører en ren disciplinundervisning og læreren uden overhovedet at tage hensyn til hver enkelt elev bare kører læring fra tavlen af.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Nej, det er ikke noget formål for Det Konservative Folkeparti at sætte klassestørrelsen op. Men det var åbenbart provokerende at komme med kendsgerningerne, nemlig at vi har omtrent verdens mindste klassestørrelse i gennemsnit. Det er en kendsgerning.

Så jeg vil spørge omvendt: Vil Enhedslistens ordfører og Socialdemokratiets talsmand sætte klassekvotienten yderligere ned? Det koster jo en masse penge.

Det skoleforslag på 33 punkter, vi lagde frem, siger jo noget om de ting og også noget om det alvorlige problem i folkeskolen, som man med et meget gammeldags ord kan kalde disciplin-krisen, altså spørgsmålet om de urolige børn, de adfærdsvanskelige børn, hvor der nu er sat et seriøst arbejde i gang og der kommer en reddegørelse til foråret. Hvis man vælger – og dér skilles vandene nok politisk – at tage nogle af de børn ud af folkeskolens normalklasser i et stykke tid uden nødvendigtvis at fjerne dem fra folkeskolen, så bliver der en helt anden mulighed for undervisning og ro og indlæring for de tilbageværende elever. Og så kan man sagtens have et par elever ekstra i klassen og alligevel have en bedre undervisningssituation, men det er klart, at det jo ikke har noget formål bare at sætte klassekvotienten op, og vi ønsker aldeles ikke at nedlægge de små skoler. Det er noget, kommunerne selv skal bestemme ude omkring.

Så spurgte hr. Bruno Jerup, om vi i Det Konservative Folkeparti, som jo ikke er med i folkeskoleforliget, ikke vil tage udgangspunkt i den enkelte elevs forudsætninger som i den nye folkeskolelov. Jo, naturligvis i høj grad, men vi vil også tage udgangspunkt i virkelighedens verden, og det kan nu i mange situationer være svært på en undervisningstime, som er på tre kvarter, at undervise alle sammen individuelt, når der sidder 18, 17, 19 børn i en klasse. Så var det smartere i virkelighedens verden, hvis man delte klassen op, sådan at de, der har let ved det, blev undervist sammen i nogle af timerne, og de, der har svært ved det, blev undervist sammen. Så fik de sidste en chance.